

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Gordane Marušić-Babić predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Lidije Vukičević, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja M. K. iz S., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 19. svibnja 2020.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev se odbija i potvrđuje rješenje Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske klasa: UP/II-008-07/19-01/785, urbroj: 401-01/05-19-2 od 11. studenog 2019.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Hrvatske radiotelevizije, urbroj: 491-704/2019-50801 od 23. rujna 2019., kojim je odbačen zahtjev tužitelja za ostvarivanje prava na pristup informaciji-dokumenta, zapisu ili sl. u kojem piše da je utvrđivanja obveznika plaćanja HRT pristojbe pojedinačna upravna stvar u nadležnosti HRT-a, na temelju članka 23. stavka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj: 25/13. i 85/15.).

Tužitelj u tužbi osporava zakonitost rješenja tuženika navodeći u bitnom da nije odlučeno o svim žalbenim razlozima, jer nije ocijenjeno da li je prvostupanjsko rješenje doneseno i dostavljeno u zakonskom roku i da li izreka tog rješenja sadrži pogrešne navode. Smatra da tuženik nije ocijenio da li je okolnost što je HRT-ov službenik za informiranje pregledao samo akte HRT-a, ali ne i akte koji su izrađeni u suradnji s drugim tijelima ili koji su dobiveni od druge osobe, a koji su nastali u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom HRT-a, zakonita. Ističe da je on jasno naveo o kojim se aktima radi i suprotno tvrdnji tuženika dao link na jedan takav akt, te da HRT mora biti u posjedu dokumenta u kojem piše da je utvrđivanje obveznika plaćanja HRT pristojbe pojedinačna upravna stvar u nadležnosti HRT-a, budući da javna obveza plaćanja HRT pristojbe proizlazi iz Zakona o hrvatskoj radioteleviziji i HRT istu godinama ubire, te je protiv njega vođen niz postupaka pred nadležnim sudovima i upravnom inspekcijom Republike Hrvatske i drugim nadležnim upravnim i inspeksijskim tijelima. Poziva se i na tekst objavljen u S. D. koji potvrđuje

navedeno. Nadalje ističe da se sve informacije iz akata koji su izrađeni u suradnji s drugim tijelima ili dobiveni od druge osobe mogu lako pronaći putem internetske tražilice preko koje se mogu dobiti informacije o nizu presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, imajući u vidu dugogodišnju praksu nadležnih sudova i upravnih tijela. Smatra da shvaćanje tuženika izraženo u osporenom rješenju nije primjenjivo u predmetnom slučaju jer je on i u zahtjevu za dopunu/ispravak informacije od 12. rujna 2019., kao i u žalbi od 17. listopada 2019., jasno naveo da traži postojeći dokument koji sadrži traženu informaciju. Navodi da tuženik o žalbi nije odlučio sukladno odredbama Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09.-dalje: ZUP) jer nije ispitao nezakonito postupanje HRT-a koji je tražio informaciju samo pregledom svojih akata, zbog čega su činjenice pogrešno i nepotpuno utvrđene, a osim toga da izreka prvostupanjskog rješenja proturječi ispravama iz spisa predmeta. Predlaže da se tužba usvoji, osporeno rješenje oglasi ništetnim odnosno poništi, kao i prvostupanjsko rješenje od 23. rujna 2019., te da se utvrdi nezakonito postupanje tuženika i HRT-a i da HRT nije izradio niti dostavio rješenje u zakonskom roku. Nadalje predlaže utvrditi da je HRT pri davanju informacije dužan pogledati da li se tražena informacija nalazi i u aktima koji su izrađeni u suradnji s drugim tijelima ili koji su dobiveni od druge osobe, a ne samo u svojim aktima.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod razloga iznesenih u obrazloženju rješenja te navode tužbe smatra neosnovanim. Navodi da tužitelj svojim zahtjevom ne traži izrađenu informaciju koja bi trebala biti katalogizirana, sistematizirana i lako pretraživa u sklopu izrađenih dokumenata u posjedu HRT-a, već traži apstraktnu informaciju koja ne postoji kao zapisana izjava „da je utvrđivanje obveznika plaćanja pristojbe pojedinačna upravna stvar u nadležnosti HRT-a“, pri čemu od službenika za informiranje očekuje da se angažira u analizi dokumenata i stvaranju nove informacije. Ističe da tužitelj želi da HRT napravi pravnu analizu dokumenata i tumačenja propisa, što se prema članku 18. stavku 5. Zakona o pravu na pristup informacijama ne smatra zahtjevom za pristup informacijama. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije i osporeno rješenje potvrdi.

Tužitelj u očitovanju na odgovor tuženika, koji mu je dostavljen sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.-dalje: ZUS), navodeći da tuženik ne zna što je predmet spora, ponavlja osnovni tužbeni navod i ističe da nije točno da traži apstraktnu informaciju, te da angažiranje u analizi dokumenata od službenika za informiranje očekuje zakon a ne on, jer da bi javnopravno tijelo znalo koje informacije posjeduje jasno je da prethodno treba pročitati i analizirati sve postojeće dokumente, a ne samo svoje.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Na temelju razmatranja odlučnih činjeničnih i pravnih pitanja u konkretnom slučaju, ovaj sud ocjenjuje da je osporeno rješenje doneseno na temelju potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja na koje su primijenjene mjerodavne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, citirane u obrazloženju rješenja.

Predmetni upravni postupak koji je prethodio donošenju osporenog rješenja vođen je u povodu zahtjeva tužitelja od 26. kolovoza 2019. odnosno zahtjeva za dopunu/ispravak informacije podnesenog 12. rujna 2019. Hrvatskoj radioteleviziji (dalje: HRT), a kojim je tražio da mu se dostavi postojeći dokument, zapis i slično u kojem piše da je utvrđivanje obveznika plaćanja HRT pristojbe pojedinačna upravna stvar u nadležnosti HRT-a.

Kako iz podataka spisa proizlazi da je prvostupanjsko tijelo postupajući po navedenom zahtjevu utvrdilo da ne posjeduje dokument u kojem je navedeno da je utvrđivanje obveznika plaćanja pristojbe pojedinačna upravna stvar u nadležnosti HRT-a niti dokument u kojem piše da se glede HRT pristojbe primjenjuje ZUP, predmetni zahtjev zakonito je odbačen na temelju članka 23. stavka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, te je tuženik navode tužitelja iznesene u žalbi na prvostupanjsko rješenje pravilno ocijenio neosnovanim.

Suprotno mišljenju tužitelja, tuženik je ocijenio razloge žalbe koji su od utjecaja na rješavanje predmetne upravne stvari, a koje tužitelj ponovno iznosi i u tužbi, te je u obrazloženju rješenja dao valjane razloge za odbijanje žalbe, pozivajući se pri tome na mjerodavne odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama.

Također, pravilno je utvrđeno da tužitelj u žalbi nije učinio vjerojatnom okolnost da bi HRT morao ili trebao posjedovati zatraženu informaciju, niti se pozvao na propis ili opći akt koji obvezuje HRT da izradi takovu informaciju odnosno dokument. Pozivanje tužitelja na novinske članke, sudsku praksu odnosno odluke sudova i paušalno navođenje prakse nadležnih upravnih i inspeksijskih tijela, ne dovodi u sumnju utvrđenje da prvostupanjsko tijelo nema izrađenu informaciju niti posjeduje podatak traženog sadržaja koji se u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama smatra informacijom.

Tužitelj pogrešno smatra da je HRT radi ostvarivanja njegovog prava na pristup informacijama bio dužan pronaći informacije iz akata drugih tijela odnosno pribaviti ih i utvrditi njihovo postojanje, budući da takova obveza ne proizlazi iz članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama. Naime, prema navedenoj odredbi informacija je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisnika, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Stoga Sud prihvaća stav tuženika da s obzirom na definiciju informacije, pristup informacijama u smislu navedenog Zakona pretpostavlja pristup već gotovoj i postojećoj informaciji odnosno informaciji koja postoji u materijaliziranom obliku i koji tijelo javne vlasti posjeduje.

Iz podataka spisa predmeta, kao i navoda tužitelja u tužbi i žalbi, proizlazi da je zahtjevom za pristup informaciji u kojem postavlja pitanje je li utvrđivanje obveznika plaćanja HRT pristojbe pojedinačna upravna stvar iz nadležnosti HRT-a, zapravo tražio tumačenje propisa, točnije odredbi o nadležnostima HRT-a i Zakona o Hrvatskoj radioteleviziji ("Narodne novine", broj: 137/10., 76/12., 78/16., 46/17., 73/17. i 94/18.) i tumačenje pojma pojedinačne upravne stvari iz ZUP-a, tražeći pri tome da HRT napravi pravnu analizu dokumenata drugih tijela i sudova. Stoga je tuženik u osporenom rješenju pravilno ocijenio da u slučaju da tijelo javne vlasti nema izrađenu takovu informaciju nije ju niti dužno izraditi, imajući u vidu i odredbu članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama, prema kojoj se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama traženja uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze, izrade, analize ili tumačenja nekog propisa, kao stvaranje nove informacije. Ovaj Sud također nalazi da, s obzirom na nespornu činjenicu da prvostupanjsko

tijelo ne posjeduje predmetnu informaciju, tužitelj ustvari traži da HRT stvori informaciju na temelju analize dokumenata drugih tijela te tumačenjem i pregledavanjem podataka i eventualno izrađenih informacija putem internetskih tražilica ili objavljenih u službenom glasilu Republike Hrvatske.

Slijedom naprijed navedenog, pravilno je tuženik ocijenio zakonitim rješenje kojim je odbačen zahtjev tužitelja sukladno odredbi članka 23. stavka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, te prigovori izneseni u tužbi nisu osnovani niti od utjecaja na drugačije rješenje predmetne upravne stvari.

Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 19. svibnja 2020.

Predsjednica vijeća
Gordana Marušić-Babić, v.r.